

NTFR 2026/37 - Geen recht op teruggaaf dividendbelasting voor buitenlandse beleggingsfondsen

Gegevens

Publicatie

NTFR 2026/37

Instantie

Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak

5 november 2025

Datum publicatie

6 januari 2026

Annotator

mr. H.G. Bentveld
werkzaam als belastingadviseur bij Loyens & Loeff

ECLI

[ECLI:NL:GHSHE:2025:3240](#)

Zaaknummer

23/121 ev

Relevante informatie

[Art. 10 Wet DB](#), [Art. 11a Wet DB](#)

Inhoudsindicatie

teruggaaf, dividend, beleggingsinstelling, vrijstelling, afdracht, beleggingsfonds, kapitaalverkeer, afdrachtvermindering, deelgerechtigde, redelijke termijn

Samenvatting

Belanghebbenden zijn buitenlandse beleggingsfondsen, gevestigd in onder andere het Verenigd Koninkrijk, Duitsland en Luxemburg, die aandelen aanhielden in Nederland gevestigde vennootschappen. Op door deze vennootschappen uitgekeerde dividenden is 15% Nederlandse dividendbelasting ingehouden. Belanghebbenden bezitten geen vaste inrichting in Nederland en zijn niet inhoudingsplichtig voor de dividendbelasting. Voor een aantal jaren hebben belanghebbenden verzoeken om teruggaaf van de ingehouden dividendbelasting ingediend, maar deze zijn door de inspecteur afgewezen. In geschil is of belanghebbenden recht hebben op teruggaaf van de ingehouden dividendbelasting, en in een enkel geval tevens of recht bestaat op vergoeding van immateriële schade. Het hof bevestigt het oordeel van de rechtbank dat geen recht op teruggaaf bestaat. Voor verzoeken die te laat zijn ingediend, sluit het hof zich aan bij het oordeel van de rechtbank dat terecht geen teruggaaf wordt verleend. Ten aanzien van de teruggaafregeling overweegt het hof, onder verwijzing naar recente arresten van de Hoge Raad (o.a. HR 23 oktober 2020, [ECLI:NL:HR:2020:1674](#), [NTFR 2020/3011](#) en HR 6 september 2024, [ECLI:NL:HR:2024:1112](#), [NTFR 2024/1456](#)), dat weigering van teruggaaf aan buitenlandse beleggingsinstellingen in beginsel een beperking van het kapitaalverkeer is, maar dat deze gerechtvaardigd is door het belang van de interne samenhang van het Nederlandse belastingstelsel, mits het proportionaliteitsbeginsel wordt gerespecteerd. Uitzondering geldt wanneer de buitenlandse beleggingsinstelling een belasting betaalt die vergelijkbaar is met die van een Nederlandse fiscale beleggingsinstelling. Belanghebbenden hebben echter niet ingestemd met de hiervoor bedoelde vervangende betaling. Ook voor de afdrachtvermindering overweegt het hof (onder verwijzing naar o.a. HR 9 april 2021, [ECLI:NL:HR:2021:506](#), [NTFR 2021/1362](#)) dat het niet bieden van een tegemoetkoming geen belemmering vormt van het vrije kapitaalverkeer onder het Unierecht. In zaken met vrijgestelde participanten is het hof van oordeel dat zelfs indien het Unierecht zou zijn geschonden, belanghebbenden hier niet zelf enig recht op teruggaaf aan kunnen ontlenen, omdat teruggaaf slechts toekomt aan de direct rechthebbende. In situaties waarbij slechts één participant participeert in een fonds, acht het hof het fonds voor de vennootschapsbelasting transparant en wijst het teruggaaf af, nu ook de deelgerechtigde geen verzoek heeft ingediend. Het hof oordeelt bovendien dat de redelijke termijn voor de beslechting van het geschil niet is overschreden, gelet op de complexiteit van de materie en het grote aantal vergelijkbare zaken waarin prejudiciële vragen zijn gesteld aan de Hoge Raad en aan het HvJ. Het hof acht daarom geen vergoeding van immateriële schade op zijn plaats.

(Hoger beroep ongegrond.)

Noot

In deze uitspraak oordeelt hof Den Bosch dat buitenlandse beleggingsinstellingen geen recht hebben op teruggaaf van Nederlandse dividendbelasting voor de jaren waarin de teruggaafregeling geldt indien niet wordt ingestemd met een vervangende betaling. Voor de jaren waarin de regeling van de afdrachtsvermindering geldt (vanaf 2008) is het hof van oordeel dat buitenlandse beleggingsinstellingen geen recht hebben op een met de afdrachtsvermindering vergelijkbare tegemoetkoming.

Het hof sluit zich daarmee aan bij de lijn die de Hoge Raad eerder heeft uitgezet in de arresten van 23 oktober 2020 ([ECLI:NL:HR:2020:1674](#), [NTFR 2020/3011](#)) en 13 september 2024 ([ECLI:NL:HR:2024:1176](#), [NTFR 2024/1455](#)). In eerstgenoemd arrest heeft de Hoge Raad geoordeeld dat het niet verlenen van een teruggaaf van ingehouden dividendbelasting in beginsel een belemmering vormt van de vrijheid van kapitaalverkeer. Van een belemmering is evenwel geen sprake indien de buitenlandse beleggingsinstelling een belasting betaalt die gelijk is aan die welke in Nederlandse gevestigde fiscale beleggingsinstellingen als voorheffing moeten inhouden, ook wel de vervangende betaling genoemd. In zijn arrest van 13 september 2024 oordeelde de Hoge Raad dat het weigeren van de afdrachtsvermindering aan buitenlandse beleggingsinstellingen geen belemmering vormt van de vrijheid van kapitaal. Volgens de Hoge Raad houdt de hoogte van de afdrachtvermindering geen verband met de ten laste van de fiscale beleggingsinstelling geheven Nederlandse dividendbelasting. Dat aan een buitenlandse beleggingsinstelling geen afdrachtvermindering wordt verleend, is het gevolg

van de omstandigheid dat de uitdeling van de buitenlandse beleggingsinstelling niet aan Nederlandse dividendbelasting is onderworpen.

Cassatiegronden

Op basis van de eerdere uitspraken van de Hoge Raad lijkt er in de onderhavige zaken ogenschijnlijk weinig ruimte voor het instellen van cassatie. De Hoge Raad heeft immers in duidelijke bewoordingen geoordeeld over het recht op teruggaaf en afdrachtvermindering voor buitenlandse beleggingsinstellingen. Tegelijkertijd is relevant dat de Europese Commissie een inbreukprocedure is gestart tegen Nederland omdat het weigeren van de afdrachtvermindering bij buitenlandse beleggingsinstellingen mogelijk in strijd is met het vrije verkeer van kapitaal (INFR(2024)4017). In reactie op de ingebrekestelling heeft Nederland het standpunt ingenomen dat geen sprake is van een belemmering. De reactie van Nederland heeft echter niet geleid tot beëindiging van de inbreukprocedure. Op 17 juli 2025 heeft de Commissie namelijk een met redenen omkleed advies uitgebracht aan Nederland. Indien de reactie van Nederland de Commissie niet overtuigt, kan zij besluiten de zaak aanhangig te maken bij het HvJ.

In het licht van de lopende inbreukprocedure kan het voor de belanghebbenden in de onderhavige zaken alsnog opportuun zijn om cassatie in te stellen tegen de hofuitspraak. De uitkomst van de inbreukprocedure kan immers gevolgen hebben voor de Nederlandse toepassing van de afdrachtsvermindering. Indien het HvJ de benadering van de Hoge Raad onverenigbaar acht met het Unierecht, is Nederland in beginsel gehouden de schade te vergoeden die belastingplichtigen lijden als gevolg van de schending van het Unierecht. Uit het arrest Köbler (HvJ EU 30 september 2003, zaak C-224/01, [ECLI:EU:C:2003:513](#), [NTFR 2003/2125](#)) volgt dat deze verplichting onder zeer stringente voorwaarden ook geldt als de schending voortvloeit uit een beslissing van een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie. Door cassatie in te stellen kan een beslissing van de Hoge Raad worden afgedwongen, ook al zij het een afwijzing op basis van art. 80a of 81 Wet RO.